

характеръ, обаче, който не е достатъчно използванъ и развитъ, поради недостатъчната връзка между земедѣлското производство и износната политика. Трѣбва да се приеме, следователно, че дветѣ страни на външната търговия — предлагането, т. е. производството и търсенето, т. е. пазаритѣ — трѣбва да бждатъ въ отношение на постоянна и непосредствена връзка.

Земедѣлското производство се развива (естественно при установени условия и възможности) или при наличността на една свободна частно-стопанска организация, или при наличността на една направлявана частно-стопанска организация. Най-после земедѣлското производство може да е предоставено на една колективна (социалистическа) стопанска организация. Въ първитѣ два случая, производството наистина е въ ржцетѣ на частнитѣ стопани, само, че въ първия случай частниятъ стопанинъ самъ преценява търговскитѣ изгледи за производството си и го направлява съобразно съ тѣхъ, докато въ втория — на частния стопанинъ се даватъ указания за тѣзи изгледи отъ едно централно мѣсто, благодарение на което е на лице една предварителна осведоменостъ. Тази последната позволява вече да се приложи едно по-цѣлостно насочване на производството или на отдѣлни сектори отъ сжщото. Въ последния случай, производството се намира напълно въ ржцетѣ на единъ колективъ, който провежда и потреблението му.

Разглеждайки българскитѣ условия за земедѣлското производство и за износа, можемъ да установимъ следнитѣ положения:

1. Земедѣлското производство въ България, до началото на втората свѣтвна война, т. е. до края на 1939 год., се развиваше при наличността на една свободна частно-стопанска организация, тъй като, само съ незначителни изключения, никжде въ земедѣлското производство не бѣ прилагано дирижиране или плануване въ пълния смисълъ на думата.

2. Относно насокитѣ на земедѣлското производство и връзката му съ износа, необходимо е да се установятъ следнитѣ факти: